

כלל גדול פרק שביעי שבת

ע:

עין משפט
גר מצודה

יב א מ"י ק"ו מהלכות
שננות הלכה ד:

רבינו חננאל

[illegible]

שש ששפיעין. האי לינא לא הוה יוסי קאי דקסר בפ' הכונה אחת על שני פירים או שני שריעות למקטש לינא דמתי' דהכונה שס קטן תמס גדול שס משמעין: **לא** ששפע י"ה. שמואל דלא כר' נתן ודלא כר' יוסי וי"ל וקבלה קים ליה לשמואל (כ"ה): **העלם** זה זה בידו מהו. ואמר ר"י דאפי' לא ידע לשבת בשום מלאכה חשיב ליה העלם זה וזה כדמוכח בסמוך דקאמר ר"י כי אמרת בשלמא העלם זה זה בידו חשיב כו' אלא אף על"י דלא ידע לשבת בזמדי חשוב העלם זה זה וזכרן לחלק בין זה לשוכה עיקר שבת ההא אינו שכות כל כך דמי מדרכו ליה חשיב אלב שמה עיקר שבת היינו כעין תינוק שנשקה לבין הנכרים: **אמר** ל"ה הרר העלם שבת בידו ב'ל. כשצוועת בפ"ב ור' (ע"ה) בעא מיניה רבא מרב תמן העלם זה זה בידו וזכרן א"ל הרר העלם טומאה בידו וחשיב והתם בפ"ג ודף (טו) גמי השכיב הרר העלם כשצוועת בידו וחשיב התם שפיר מהדר ליה לחומרה וזה מהדר ליה הכא לפוטרו משום דקסבר שגגת שבת עיקר דעיקר ההלכה היא משום שבת: **חז"ן** פ' משום שבת קא שבת: **ב'ל** פ' בקווערס אמרו ליה שבת היום ופירש וקשה דשמי' ליה הוה אמרי ליה גמי מלאכה היא היא פורש ל"ה יחזירוהו שבת אלא נראה לר"י דה"פ אי משום שבת קא פירש שחומר בעלמא דלי הוה מודעי ליה אמאנת לבד היא פורש ואי הוה מודעי ליה אמאנות לא היא פורש א"כ העלם שבת עיקר שהוא היא שכות יומר ואי משום מלאכות פירש שדיליגן ולי ואמר דלי הוה מודעי ליה אמאנות לא הוה צריך לאודועיה אמאנת ואי הוה מודעי ליה אמנת הוה צריך לאודועיה אמאנות הרר העלם מלאכות עיקר וחשיב דלי כל אמת

ויוצאת אצל כשתייהם שבוותם בשום
מאפי אלה לפשוט מקחם העניף לומר
העמלה עיקר ו"ג מה שכבוד כספר
הנתי לרץ לאדוניהם אמלכותם כספר
שפי' ר"י אחי הוא לרץ לפרוש ובי
לרץ לאדוניהם אשנת אלה גרסי' ואי
וקאמר רבינא כלום פריש משנת
מיון שנים שוחים מה שזו שבו
בידי אלה אל שזו אמרוהו תנאי וזו
קפריש שהשנת שבוותם יותר העלם
מלמלכות לרץ לאדוניהם אשנת הדור
והכא נקט אי רי מודעת ליה אשנת
עקר ואל יאמריה

נודע 15 ע"ה הקצירה וע"ה הפחיתו
מזר וטועד לו על הקצירה וטועדו
ממלכת ודווקא הפירש קרבן אבל אל
ש' מילתא אם ידעו שפירש שטאח אחת על
מלאכות ויגררו עמהן של שגגת שבת כ
כ"ו אלמא אש"ג נודע לו על הראשון
אם ידעו יצא קרבן על האמאעי ויחסי
שגגת שבת והיינו קרבן לקושי ורצה וטועד
של א"י משמע דגרס רבא וכן משמע
ביבמות אלא בדברים הטהורים בזמן הזה
בידיעות פלגי אבל הפירות ממלקות
הפירש עד אחר שחזר וטועד לו גם כ

י' למימר כיון דאליבא דר' מאן ד' קאי: דאפי' שריטה נפר אחד חייב אלא יהא (שם) א"ר יהודה מצינו

מכנה לרבות תולדות. כלום
הנה. דאמרן פעמים שחיב
בזרין שבת ושגגת מלאכות
דאמרן פעמים שחיב אחת

שם משמעון הנה אבות מהנה תולדות אחת
שהיא הנה זרין שבת ושגנת מלאכות הנה
שהיא אחת שגנת שבת וזרין מלאכות
ושמואל אחת שהיא הנה והנה שהיא אחת
לא משמע ליה: בעא מיניה רבא מרב
נחמן ⁶העלם זה וזה בידו מהו א"ל הרי
העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת
אחרת הרי העלם מלאכות בידו וחייב על
כל אחת ואחת אלא אמר רב אשי חזינן אי
משום שבת קא פריש הרי העלם שבת בידו
ואינו חייב אלא אחת ואי משום מלאכה
קפריש הרי העלם מלאכות בידו וחייב על
כל אחת ואחת א"ל רבינא לרב אשי כלום
פריש משבת אלא משום מלאכות כלום
פריש ממלאכות אלא משום שבת *אלא לא
שנא תנן ⁷אבות מלאכות ארבעים חסר אחת
והזנין בה מנינא למיה לי ואמר ר' יוחנן שאם
עשאן כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת
ואחת אי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו
חייב על כל אחת ואחת שפיר אלא אי אמרת
העלם שבת בידו אינו חייב אלא אחת היכי
משכחת לה כזרין שבת ושגנת מלאכות
הניחא אי סבר ליה רבי יוחנן דאמר כיון
ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו משכחת לה
דידע ליה שבת בלאו אלא אי סבר לה רבי
שמעון בן לקיש דאמר עד שישגוג בלאו
וכרת דידע ליה שבת במאי ⁸דידע לה
בתחומין ואליבא דרבי עקיבא: ⁹אמר רבא
קצר וטחון כנגזרת בשגנת שבת וזרין
מלאכות וחזר וקצר וטחון כנגזרת בזרין
שבת ושגנת מלאכות וגודע לו על
קצירה וטחינה של שגנת שבת וזרין
מלאכות וחזר וגודע לו על קצירה ועל
טחינה של זרין שבת ושגנת מלאכות
קצירה

ללא פשט כלום ולא בא דר
לפעמים טוב לזהמין איזו
ואי כי מודעי ליה אשבת
למלכות בידו כי דלפי מה
ודעת ליה לאמלכות לא הוה
מלכות קא פריש כו'
מלכות כי לא טלומר
מסור מזה לא נפקא מיניה
א"א מקיים גירסת הכפרים
בידו ואי כי מודעת ליה
הכלל מלכות ומידי כן מוכח
למלכות אלמא מן שבת ה
הוא ודא ודאמר כלום פריש
חלד דבעינו אחר לא הוה פריש
מלכות כי לא טלומר

ש"ש שנת שבת ודודן מאבות. פי' רבינו שמואל
של שנת מלכות אבל אם לא נודע לו על חצר הכפרה אין
לפירש קרבן וחזר ונודע לו על קידור ועמיהה של
שנת שבת ונגררין של שנת מלכות עמה או אם ידעו יפרש
ומזר רבא בסמוך אבל שני יומי חלב בהעלם אחד ונודע לו
ולה הולכי ועדיין לא הפירש קרבן עזי איז גזיר האמצעי
טול וא"ת להשאט משמע דסבר רבא דאין הפרשות מחלת
אז פסוק כותיהם בסחולן (ויבטח לו.) אלא בג' מקומות ומי
ומזכיר לפני אלו יכן בסמוך דקאמר מילתא דנשיטא לו
ויבזימיה לר"י לקמן דמיבטא לו אי פליגי בהפרשות מחל
ע"א"כ רבא ואבי דסברי הכא דאין הפרשות מחלקות כ
שנת מלכות ויהא דנקט ונודע לו על שנת שבת היינו

מסורת הש"ס

(א) וסוֹדֵדָרִין (ב) שְׂכֻמוֹת יֵט.
 (ג) וּמְרִימוֹת (ד) (ה) לְקָמָן
 (ו) יִשְׁמֹעַ (ז) לְמַלְל (ח) מִט.
 (ט) וּמִתִּישׁ (י) לְקָמָן (יא) מִבִּי
 (יב) הַלְלִיכוֹן. (יג) לְזִל (יד) מִלְּ
 (טו) וְעַיִן לְקָמָן קוֹ. דִּישׁ מִה לִי
 לְבָשֶׁל מִר כֹּהֵן דְּשִׁמְיָאֵל כִּרְיִשׁ
 סִיל עִישׁ. (יז) לִיל שְׁנֵנָה שִׁכָּה
 וְעַיִן דְּקָאִי אֲשִׁיפָא אֲחֵבֶל נִידֵשׁ
 לוֹ קִצְיִשׁ מִל אֲדוּן שִׁכָּה (יט)
 וְעִישׁ.

הגהות הב"ח

(א) תשוב' ד"ה חזינן וכו'
לכשוט דהעלם זה יזה בידו
חייב:

מוסף רש"י

מחנה תולדות. נשקף לך
מזרחי לבי לאחית, ויחינו
מזהב, כלומר מן הדימויות
להם (מחזורי חג).

רבינו חננאל (המשנה)

[illegible]